

ECE ERDOĞUŞ
Tuhaf Hikâyeleri Sever misiniz?

ECE ERDOĞUŞ 1982'de Bursa'da doğdu. Tiyatro okudu. Yüksek lisansını Karşılaştırmalı Edebiyat üzerine yaptı. İlk romanı *Kolpa* 2009 yılında, Bulgarca ve Makedoncaya çevrilen ikinci romanı *Yok Olma Kılavuzu* 2011 yılında Doğan Kitap tarafından yayımlandı. Masal Clara'nın annesidir.

İletişim Yayınları 2330 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 390

ISBN-13: 978-975-05-1992-5

© 2016 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2016, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

YAYINA HAZIRLAYAN Duygu Çayırıcıoğlu

KAPAK Deniz Karagül

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Aybars Yanık

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11

Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ECE ERDOĞUŞ

Tuhaf Hikâyeleri Sever misiniz?

*Işığım ve mutluluğum,
Masal Clara'ya...*

“Bir kalem, bir kâğıt yeter!” demişti tanıdığım biri, “Sen anlat yeter ki...” Psikiyatrim mıydı? Böyle biri var mıydı sahidenden? Böyle iğrenç bir laf etmiş, sen anlat yeter ki filan demiş miydi? Yoksa kendimi ve anlatacaklarımı fazla önemsemediğim belli olmasın diye suçu yıkacak birilerini mi arıyorum? Elbette mümkün. Benden her şey beklenir. İyi bir başlangıç uğruna olmadık işlere girişebilirim mesela. Sırf hikâyemi çekici kılmak için yalan üstüne yalan söyleyebilirim. Ortaya bir cinayet, gözü dönmüş, kıskançlıktan kuduran manyak bir sevgili, diğer yanda duvarın dibine dizilmiş bekler gibi mahzun bir grup mağdur koyabilirim. Kendimden bahsetmekten başka her şeyi yapabilirim sonra. İnsanlığın ne kadar kokmuş duygusu varsa, daha solunacak halleri kalmadıysa da onları sömürebilirim. Kokmuş duyguları sever insanoğlu. Bu duygularla sarmalanınca kendini rahat ve güvende hisseder. Hareketsizliğin verdiği mesutluk. Her neyse. Aslında masallara öykünüp **bir varmış bir yokmuş** diye başlamam en iyisi olurdu. Atalarına güvenmeli insan. Onca yüzyıllık insanoğlunun bildiği bir şey vardır. Hem böyle-

ce ilk cümleyi uzun uzadıya düşünmek derdinden kurtulur, hem de kendinden önceye hürmette kusur etmeyen saygı kumkuması yazarlar gibi masalların binlerce yıllık varlığına şapka çıkarırdım. Yazacağım her tür saçmalığın, kahramanlarımaya yedireceğim her bir haltın yükünü hafifletir, hayat kurgusunun masallardan daha mantıklı olduğunu sananları bir çırpıda eler, romanımda kurgu hatası arama gafletine düşecek kimi aptalları da acımasızca aşağılama fırsatı bulurdum. Buna gerek kalmamalıydı ama bazen kendini aptallara açıklamak öyle zordu ki, karşı tarafın silahını su tabancasına çevirmenin yolu yazık ki kendini düşürmekten geçiyordu. Demem o ki eğer biri çıkıp da bu kitabı yerin dibine batıracaksa, o kişi de kesinlikle ben olmalıyım. Çünkü kendi canımı yakmayı en iyi ben bilir, ben beceririm.

Şimdi sakin olalım ve sadede gelelim. Seni biriyle tanıştırmak istiyorum. İsmi Jaklin. Elinin sana uzandığını hissettiysen onu boşa bırakmamalı ve beni son sayfaya dek dinlemelisin. Üstelik elini uzatması sadece tanışmak için değil -çok sıcakkanlı biri olduğunu söyleyemem-, aynı zamanda aramızda bir anlaşma kurulmak üzere. İçeriğini sırf üçümüzün bileceği bir anlaşma. Belki böylece beni bulduğum yerden kurtarabilirsin. Çünkü bir cinayetin nesnesine dönüşmek üzereyim ve beni ancak hikâyemi okuyup sesimi duyan, anlayan, oyunu bozma cesaretine ve becerisine sahip biri hayata döndürebilir. **Anlaşma** lafını duyduğundan beri bu işten ne çıkarın olacağını kendine soruyor olabilirsin, şaşırımmam, hiç şaşırımmam. Aşağılık insan tabiatı, tiksiniç... Sen de öylesin işte, benim gibi. Kendini bazen tiksiniç buluyorsun kabul et. Günahkârsın. Neler düşündün, neler yaptın, yapmak istedin şu vakte değin. Ne çok günah ve suç biriktirdin. Zihnin bir aydınlansa, yaşamayı bırakıp da bir düşünsen olup bite-ni, dakikalarını ve anlarını tek tek düşünsen, affedilmek yahut daha çok suç işlememek için hareketsiz kalmak isterdin.